

LJUDSKI GLAS

GLASILO „KMETSKO DELAVSKE ZVEZE“

Izhaja vsako sredo in stane za vse leto 18 K, za pol leta 9 K, za četrto leta K 450 in na mesec K 150. Posamezna številka stane 50 vinarjev. Inserati po dogovoru.

Vse dopise in pošiljatve je frankirati in naslavljeni na: „LJUDSKI GLAS“, Ljubljana, Frančiškanska ulica 6, I. nadstr., Učiteljska tiskarna.

Pozor!

Klerikalna „Kmetška zveza“ in liberalna „Samostojna kmetška stranka“ pošiljajo po deželi neke pole in nabirajo podpise za kandidatne liste in volitve. To je grda hinavščina in nesramna sleparija, s katero hočejo premotiti in ogoljufati nevedneže in lahkoverneže. Može, sodrugi in zaupniki, ne podpišite ničesar, če ste pa že kaj podpisali, pa takoj prekličite svoj podpis. Naznanite vsak tak slučaj nemudoma osrednjemu tajništvu K. D. Z. v Ljubljano (Frančiškanska ul. 6/II.) ali okrožnemu tajništvu v Maribor (Ljudski dom, Brežna ul. 4). Naša „Kmetško-delavska zveza“ bo nastopila pri volitvah samostojno in se ne bo pajdašila ne s klerikalnimi ne liberalnimi hlapci kapitalizma. Osrednje tajništvo K. D. Z.

Zaupniki!

V vsaki slovenski občini moramo imeti krajevno organizacijo K. D. Z. Nujno pozivljamo naše somišljenike, da se nemudoma prijavijo osrednjemu tajništvu prostovoljno kot zaupniki. Dogovorite se med seboj, da se javi iz vsake občine vsaj eden. Z njim se bo osrednje tajništvo K. D. Z. potem dogovorilo vse potrebno glede shoda, oziroma glede ustanovitve krajevne organizacije. Če želite shod, javite to vsaj 2 do 3 tedne preje, napišite uro, kedar bi se vršil in lokal, v katerem se lahko vrši shod.

Osrednje tajništvo K. D. Z.

Smrkavci.

Po vojni je naša stranka silno narasla. Prav nič čudnega ni tedaj, če se je v njo priteplo tudi par smrkavih dohtarjev in drugih takih frkolinov, ki so hoteli postati kar čez noč slavni ljudje in sedeti pri polnih koritih.

No, naša stranka pa ni stranka koritarjev, zato je tem ljudem stopila hitro na prste in jih poučila, da je pri nas prostor le za one, ki znajo držati disciplino, na vodilna mesta pridejo pa le oni, ki kaj znajo in ki tudi kaj delajo.

Nič čudnega ni tedaj, da so se ti mladi pritepenci čutili vsled tega silno užaljene in so na tihem že dolgo rovarili proti stranki in njenim voditeljem v zvezi s klerikalci. To jim pa še ni zadostovalo. Pred

nekaj dnevi so šli ter skušali uprizoriti nezaslišano

lumparijo in izdajstvo.

Te dohtarske reve so hotele splezati na površje s tem, da so poskušale vreči v našo stranko bakljo razkola. Ustanovili so namreč lastno „Socialistično delavsko stranko“. Izdajajo se za komuniste in boljševike, a so čisto navadni sleparji, koritarji, častihlepneži in pustolovci.

Sleparji!

Spominjate se še, kako divje so zahtevali naši klerikalci, zlasti umazani „Lažiljub“ volivno pravico tudi za — ženske. Volivni načrt, ki ga je sklenila prejšnja demokratsko-socialistična vlada, je v resnici dovoljeval tudi veliki večini žensk volivno pravico, a ne zato, ker so jo zahtevali klerikalci, ampak ker smo jo zahtevali mi socialisti.

Klerikalci so prišli na vlado. Naenkrat so pozabili na vse obljube in zahteve in po novem klerikalnem volivnem načrtu nimajo volivne pravice niti najzvestejše klerikalne pristašnje, to so farovške kuharice in članice Marijine družbe.

Glej, ljudstvo, tako se igrajo klerikalni sleparji s teboj! Kaj še vedno ne boš izprevidelo, kako nesramno te vlečejo za nos?

Kdor tega še vedno ne veruje, naj vzame v roke par mesecev stare „Domo-ljube“. Tam naj bere, kaj klerikalci vse zahtevajo in kaj so vse obljubovali in sedaj naj gleda, kaj bodo izvršili, na vladi so in tudi moč imajo. Takoj se bo vsak na lastne oči prepričal, da jih moremo imenovati le navadne — sleparje.

Vsem krajevnim organizacijam K. D. Z.!

Vse krajevne organizacije K. D. Z., ki tega še niso storile, zlasti one iz mariborskega okrožja, naj javijo nemudoma osrednjemu tajništvu K. D. Z. v Ljubljani (Frančiškanska ul. 6/II.) natančne naslove vseh svojih odbornikov in natančen seznam članov, da moremo preskrbeti redno pošiljanje „Ljudskega glasu“. Enako naj se sproti naznanjajo novi člani.

Osrednje tajništvo K. D. Z.

LISTEK.

Kuta v ljudskem humorju.

(Dalje.)

„Oče v nebesih,“ so stokali ranjeni, „odkod pa je vendar priletela ta težka klop?“ „Bodite no že enkrat mirni“ — je zavpil Opička — „vidi se, da ste bili hudo vzhičeni. Morda bi hoteli še enkrat začeti? Pojdite vsak v svojo celico in napišite se.“ Zjutraj so prinesli bratje palice nazaj. Smehljajoč se, je Opička rekel: „Ako bi hoteli še enkrat nekaj podobnega napraviti, pridite k meni. Moj arsenal bo v kratkem dobil novo, če mogoče še boljše orožje...“

Tri tedne ni bilo nobene maše v samostanu, nobenih litanij in drugih pobožnosti. Pobožni bratje so se bali, da bi ljudstvo ne videlo njih bulje in jih bolj ne razumelo, kot oni latinščino svetih očetov.

Bratu Opičku pa hudobija ni dala miru. Enkrat se je zakasnil izven samostana. Pri tem pa je popolnoma pozabil, da mora pripraviti dobro večerjo za svoje

duhovne sobrate. Šele, kadar se je naredila noč, se je spomnil na „uradno dolžnost“. Kaj bo danes kupal? Nič ni imel pripravljenega. Spotoma je slučajno videl debelo kravo, ki se je pasla tik za samostanskim zidom. Ni preiščal dolgo. Ubil je kravo, odtřgal ji kos plečeta in odnesel ga v kuhinjo. Tukaj je hitro začel delati in predno so gospodje prišli od večerne pobožnosti, je bilo vse gotovo. Menihi niso slutili, da jedo ukradeno meso; sicer pa ne vem, ako bi jim manj teknilo, ker so bili njih trebuh večji kot rjih vest... Med tem, ko so se menihi mastili, je kmet iskal kravo. Klical je — zaman. Od nikoder bučenja ali glas zvonca. Po dolgem iskanju je vendar videl tri kravje noge štrleti po koncu. „Kaj za en hudič je to ubogo žival tako raztrgal? To ni bil volk“ — je jezno zavpil. Mislil si je — pa tako: „Isti lump, ki je to storil, bo gotovo prišel še po ostalo meso — počakam.“

Sklenil je in se vlegel za debelo drevo, trdne volje, čakati tudi do zjutraj. Ko tako preiščuje, začelo je čudno šumeti med drevjem, tako, da ga je začelo biti strah. Kmalu pa je uvidel, kaj se godi. Bila je namreč noč, ko so imeli vrage zbo-

rovanje. Prvi je priletel sam vladar pekla — Lucifer — s svojim spremstvom in se vsedel ravno na isto drevo, pod katerim je kmet ležal. Takoj nato so bili drugi na mestu. Začelo se je izpraševanje: „Kaj si storil ti, Belcebube?“ Vrag, katerega je Lucifer vprašal, je odgovoril: „Danes zjutraj je brat brata ubil, jaz sem jih naščuval.“ „Dobro, dobiš visoko nagrado.“ Obrnil se je k drugemu: „Kakšno je bilo tvoje delo?“ — „Gospod — se je smejal vrag — znano ti je, da zahajam samo v boljše kroge. Bila mi je igrača, enemu kralju našepetati, da bi bilo dobro, majhen košček zemlje — ki je mimogrede rečeno brez vsake vrednosti — pridobiti. Jutri bo že za to brezvredno ozemlje najkrvavejša bitka, ki jo je svet videl. Oba nasprotnika sta grozovito razgreta. Kri bo tekla kar v potokih in upam, da dobimo tudi nekaj duš velikih vojskovodij, ki nam bodo pri naši peklenski vojski gotovo koristili.“

„Dobro, zelo dobro!“ je radostno vzkliknil Lucifer. „Vojska je gotovo najboljša vražje delo in čudim se, da vladarji nas vrage tako radi ubogajo.“

(Konec prih.)